Parlament Europejski
2024-2029

TEKSTY PRZYJĘTE

P10_TA(2026)0015

Zastosowanie sankcji unijnych w zwalczaniu bezkarności, w tym poprzez globalny system sankcji UE za naruszenia praw człowieka (europejska ustawa Magnickiego)

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 21 stycznia 2026 r. w sprawie zastosowania sankcji unijnych w zwalczaniu bezkarności, w tym poprzez globalny system sankcji UE za naruszenia praw człowieka (europejska ustawa Magnickiego) (2025/2049(INI))

Parlament Europejski,

– uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka z 10 grudnia 1948 r.,

– uwzględniając Europejską Konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności z 4 listopada 1950 r.,

– uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych z 16 grudnia 1966 r.,

– uwzględniając konwencję ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania albo karania z 10 grudnia 1984 r.,

– uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej (TUE), w szczególności jego art. 2, art. 3 ust. 5, art. 21, art. 23, art. 29 i art. 31 ust. 2,

– uwzględniając art. 215 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, który dotyczy przyjmowania środków ograniczających wobec osób fizycznych lub prawnych, grup lub podmiotów innych niż państwa,

– uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej,

– uwzględniając deklarację nr 25 załączoną do Traktatu z Lizbony, która dotyczy konieczności ochrony i przestrzegania praw procesowych osób lub podmiotów, wobec których UE przyjmuje środki ograniczające lub środki służące zwalczaniu terroryzmu,

– uwzględniając swoje rezolucje przyjęte zgodnie z art. 150 Regulaminu, dotyczące łamania praw człowieka, demokracji i

praworządności (tzw. rezolucje w trybie pilnym),

– uwzględniając decyzję Rady (WPZiB) 2020/1999[1] oraz rozporządzenie Rady (UE) 2020/1998[2] z dnia 7 grudnia 2020 r. w sprawie środków ograniczających stosowanych w sytuacji poważnych pogwałceń i naruszeń praw człowieka,

– uwzględniając rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2021/371 z dnia 2 marca 2021 r.[3], (UE) 2021/478 z dnia 22 marca 2021 r.[4] oraz (UE) 2025/1111 z dnia 28 maja 2025 r.[5] wykonujące rozporządzenie (UE) 2020/1998 w sprawie środków ograniczających stosowanych w sytuacji poważnych pogwałceń i naruszeń praw człowieka,

– uwzględniając decyzje Rady zmieniające decyzję Rady (WPZiB) 2020/1999, w tym decyzje Rady (WPZiB) 2021/372 z dnia 2 marca 2021 r.[6], (WPZiB) 2021/481 z dnia 22 marca 2021 r.[7], (WPZiB) 2021/2197 z dnia 13 grudnia 2021 r.[8], (WPZiB) 2023/1504 z dnia 20 lipca 2023 r.[9], (WPZiB) 2023/1716 z dnia 8 września 2023 r.[10], (WPZiB) 2024/1025 z dnia 4 kwietnia 2024 r.[11], (WPZiB) 2024/1074 z dnia 4 kwietnia 2024 r.[12], (WPZiB) 2024/1175 z dnia 19 kwietnia 2024 r.[13], 2024/1967 z 15 lipca 2024 r.[14], (WPZiB) 2024/3004 z dnia

---

1 Dz.U. L 410 I z 7.12.2020, s. 13, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2020/1999/oj.
2 Dz.U. L 410 I z 7.12.2020, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2020/1998/oj.
3 Dz.U. L 71 I z 2.3.2021, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg_impl/2021/371/oj.
4 Dz.U. L 99 I z 22.3.2021, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg_impl/2021/478/oj.
5 Dz.U. L, 2025/1111, 28.5.2025, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg_impl/2025/1111/oj.
6 Dz.U. L 71 I z 2.3.2021, s. 6, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2021/372/oj.
7 Dz.U. L 99 I z 22.3.2021, s. 25, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2021/481/oj.
8 Dz.U. L 445 I z 13.12.2021, s. 17, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2021/2197/oj.
9 Dz.U. L 183 I z 20.7.2023, s. 60, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2023/1504/oj.
10 Dz.U. L 221 I z 8.9.2023, s. 6, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2023/1716/oj.
11 Dz.U. L, 2024/1025, 5.4.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2024/1025/oj.
12 Dz.U. L, 2024/1074, 12.4.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2024/1074/oj.
13 Dz.U. L, 2024/1175, 19.4.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2024/1175/oj.
14 Dz.U. L, 2024/1967, 15.7.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2024/1967/oj.

2 grudnia 2024 r.[15], (WPZiB) 2025/346 z dnia 18 lutego 2025 r.[16] i (WPZiB) 2025/1110 z dnia 27 maja 2025 r.[17],

– uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 lipca 2021 r. w sprawie globalnego systemu sankcji UE za naruszenia praw człowieka (europejska ustawa Magnickiego)[18] oraz swoją rezolucję z dnia 2 kwietnia 2025 r. w sprawie praw człowieka i demokracji na świecie oraz polityki Unii Europejskiej w tym zakresie – sprawozdanie roczne za 2024 r.[19],

– uwzględniając konkluzje Rady z dnia 18 listopada 2020 r. w sprawie planu działania UE dotyczącego praw człowieka i demokracji na lata 2020–2024, który przedłużono do 2027 r.,

– uwzględniając decyzję Rady (WPZiB) 2023/2721 z dnia 4 grudnia 2023 r. zmieniającą decyzję (WPZiB) 2020/1999 w sprawie środków ograniczających stosowanych w sytuacji poważnych pogwałceń i naruszeń praw człowieka[20], która przedłużyła obowiązywanie globalnego systemu sankcji UE za naruszenia praw człowieka (unijna ustawa Magnickiego) o trzy lata, czyli do 8 grudnia 2026 r.;

– uwzględniając art. 55 Regulaminu,

– uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych (A10-0266/2025),

A. mając na uwadze, że art. 21 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) stanowi, iż działania Unii oparte są na zasadach demokracji, państwa prawnego, powszechności i niepodzielności praw człowieka i podstawowych wolności, poszanowania godności ludzkiej, zasad równości i solidarności oraz poszanowania zasad Karty Narodów Zjednoczonych oraz prawa międzynarodowego;

B. mając na uwadze, że przyjęta w grudniu 2020 r. unijna ustawa Magnickiego umożliwia UE nakładanie sankcji na osoby i podmioty odpowiedzialne za poważne naruszenia praw człowieka na całym świecie; mając na uwadze, że niektóre państwa członkowskie UE przyjęły własne przepisy krajowe w duchu unijnej ustawy Magnickiego, które są ważnymi narzędziami uzupełniającymi sankcje UE; mając na uwadze, że Stany Zjednoczone, Kanada, Zjednoczone

---

15 Dz.U. L, 2024/3004, 3.12.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2024/3004/oj.
16 Dz.U. L, 2025/346, 19.2.2025, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2025/346/oj.
17 Dz.U. L, 2025/1110, 28.5.2025, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2025/1110/oj.
18 Dz.U. C 99 z 1.3.2022, s. 152.
19 Dz.U C, C/2025/4390, 9.9.2025, ELI: http://data.europa.eu/eli/C/2025/4390/oj.
20 Dz.U. L, 2023/2721, 5.12.2023, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2023/2721/oj.

Królestwo, Australia i inne kraje o zbieżnych poglądach przyjęły podobne systemy sankcji; mając na uwadze, że współpraca i koordynacja w dziedzinie sankcji między krajami o zbieżnych poglądach zwiększa skuteczność sankcji;

C. mając na uwadze, że 27 sierpnia 2019 r. siedmiu sędziów Europejskiego Trybunału Praw Człowieka rozpatrujących sprawę *Magnicki i inni przeciwko Rosji* (skargi nr 32631/09 i 53799/12) orzekło jednogłośnie, że Rosja odpowiada za śmierć Siergieja Magnickiego w więzieniu oraz że poddano go umyślnym aktom przemocy stanowiącym nieludzkie i poniżające traktowanie; mając na uwadze, że pomimo dochodzeń w sprawie jego zatrzymania, tortur, śmierci i bezprawnego pośmiertnego postępowania przeciw niemu nikogo nie pociągnięto do odpowiedzialności karnej;

D. mając na uwadze, że w rezolucji z 8 lipca 2021 r. w sprawie globalnego systemu sankcji UE za naruszenia praw człowieka (europejska ustawa Magnickiego) Parlament wyraził zadowolenie z przyjęcia systemu sankcji jako niezbędnego uzupełnienia zestawu narzędzi UE w zakresie praw człowieka i polityki zagranicznej;

E. mając na uwadze, że globalny system sankcji UE za naruszenia praw człowieka stosuje się w przypadku wielu różnych naruszeń praw człowieka, a sankcjami mogą być objęte różne osoby i podmioty, takie jak sprawcy, ich pomocnicy i strony trzecie udzielające materialnego wsparcia lub pomocy technicznej w stosowaniu represji;

F. mając na uwadze, że globalny system sankcji UE za naruszenia praw człowieka jest wymierzony przeciwko indywidualnym sprawcom i podmiotom, a nie całym sektorom gospodarki, co ogranicza skutki uboczne dla ogółu społeczeństwa i nie utrudnia dostępu do żywności, leków ani usług publicznych;

G. mając na uwadze, że globalny system sankcji UE za naruszenia praw człowieka stosuje się również w przypadku powszechnych naruszeń lub nadużyć oraz systemowych lub poważnych zagrożeń dla celów wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa określonych w art. 21 TUE, takich jak tortury i inne okrutne, nieludzkie lub poniżające traktowanie lub karanie, niewolnictwo, pozasądowe, doraźne lub arbitralne egzekucje i zabójstwa, wymuszone zaginięcia, arbitralne aresztowania lub zatrzymania, handel ludźmi, przemoc seksualna i przemoc ze względu na płeć, pogwałcenia lub naruszenia prawa do pokojowego zgromadzania się i zrzeszania się, pogwałcenia lub naruszenia prawa do wolności opinii i wypowiedzi oraz pogwałcenia lub naruszenia prawa do wolności religii lub przekonań;

H. mając na uwadze, że objęcie sankcjami w ramach globalnego systemu sankcji UE za naruszenia praw człowieka jest wyrazem międzynarodowego uznania dla ofiar naruszeń praw człowieka;

I. mając na uwadze, że na liście poważnych naruszeń praw człowieka,

które mogą pociągnąć za sobą nałożenie sankcji w ramach globalnego systemu sankcji UE za naruszenia praw człowieka, nie umieszczono jeszcze represji transgranicznych;

J. mając na uwadze, że w swoich licznych rezolucjach Parlament apelował o częstsze i bardziej elastyczne nakładanie sankcji za najpoważniejsze zbrodnie wagi międzynarodowej lub poważne naruszenia praw człowieka;

K. mając na uwadze, że na dzień 4 listopada 2025 r. lista osób i podmiotów objętych sankcjami w ramach globalnego systemu sankcji UE za naruszenia praw człowieka liczyła 168 pozycji (131 osób i 37 podmiotów); mając na uwadze, że lista osób i podmiotów objętych sankcjami wydłużyła się, ale niewiele wiadomo o wpływie i skuteczności tego systemu;

L. mając na uwadze, że pomimo postępów nadal istnieją znaczne luki pod względem geograficznym i tematycznym, jeżeli chodzi o objęcie sankcjami osób i podmiotów figurujących na wykazach transgranicznych oraz ustanawianie poziomów odniesienia dostosowanych do celów sankcji; mając na uwadze, że pomimo wielu apeli Parlamentu w globalnym systemie sankcji UE za naruszenia praw człowieka wciąż nie uznaje się korupcji za przestępstwo;

M. mając na uwadze, że sankcjami objęto głównie osoby i podmioty, które są odpowiedzialne za naruszenia integralności cielesnej i praw obywatelskich i politycznych, zwłaszcza naruszenia wobec przeciwników politycznych i aktywistów – w przeważającej mierze mężczyzn – działających w reżimach autorytarnych, a nie za najpoważniejsze zbrodnie wagi międzynarodowej, takie jak ludobójstwo, zbrodnie przeciwko ludzkości i systematyczne naruszenia praw społeczno-gospodarczych;

N. mając na uwadze, że sankcje są w dużej mierze skoncentrowane geograficznie, zgodnie ze strategicznymi relacjami oraz interesami geopolitycznymi UE, co oznacza, że pozostałych obszarów i kontekstów nie uwzględnia się wystarczająco;

O. mając na uwadze, że poufność ewentualnego objęcia sankcjami lub ich zniesienia ma kluczowe znaczenie dla skuteczności globalnego systemu sankcji UE za naruszenia praw człowieka; mając na uwadze, że Parlament powinien odgrywać rolę w tym procesie;

P. mając na uwadze, że kontrola parlamentarna globalnego systemu sankcji UE za naruszenia praw człowieka jest konieczna, aby wzmocnić jego legitymację; mając na uwadze, że Rada wciąż niedostatecznie bierze pod uwagę rezolucje Parlamentu, które zawierają zalecenia dotyczące objęcia sankcjami kolejnych osób i podmiotów;

Q. mając na uwadze, że unijna ustawa Magnickiego przewiduje obecnie jedynie możliwość zamrożenia aktywów i objęcia zakazem

otrzymywania wiz;

R. mając na uwadze, że obecny system mrożenia aktywów i obejmowania zakazem wydawania wiz można uzupełnić dodatkowymi środkami, takimi jak ograniczenia dotyczące usług finansowych, zamówień publicznych i udziału w projektach finansowanych przez UE, a zakres tego systemu należy rozszerzyć na członków najbliższej rodziny osób łamiących prawa człowieka;

S. mając na uwadze, że wytyczne Komisji nadal niewystarczająco wyjaśniają, jaki jest zakres zakazów udzielania jakiegokolwiek wsparcia – w tym technicznego i materialnego – osobom i podmiotom objętym sankcjami;

T. mając na uwadze, że niektóre luki dotyczące wdrażania ustawy, takie jak klauzule odstępstw dopuszczające umowy, które zawarto przed objęciem osoby fizycznej lub podmiotu sankcjami, umożliwiają obchodzenie sankcji i zmniejszają ich skuteczność;

U. mając na uwadze, że istniejące unijne systemy sankcji geograficznych przewidują więcej ograniczeń i że mogłyby one uzupełnić globalny system sankcji UE za naruszenia praw człowieka, gdyby osoby i podmioty obejmowano jednocześnie sankcjami w ramach kilku systemów;

V. mając na uwadze, że dotychczas globalny system sankcji UE za naruszenia praw człowieka koncentrował się w dużej mierze na urzędnikach i funkcjonariuszach niższego szczebla, a sankcje często nie dotykały osób posiadających rzeczywistą władzę polityczną i wojskową;

W. mając na uwadze, że sankcjami w ramach globalnego system sankcji UE za naruszenia praw człowieka nie obejmowano jak dotąd podmiotów odpowiedzialnych za czyny, które w statucie rzymskim uznano za najpoważniejsze zbrodnie wagi międzynarodowej;

X. mając na uwadze, że z uwagi na brak ustrukturyzowanego mechanizmu współdziałania podmioty społeczeństwa obywatelskiego nadal współpracują z instytucjami UE nieformalnie, proponując im, które osoby i podmioty objąć sankcjami; mając na uwadze, że Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych (ESDZ) brakuje zasobów do oceny i analizy otrzymywanych informacji oraz reagowania na nie;

Y. mając na uwadze, że większa przejrzystość, koordynacja z mechanizmami rozliczalności oraz z podmiotami międzynarodowymi i krajami o zbieżnych poglądach oraz przyjmowanie sankcji na szczeblu ONZ zwiększyłyby skuteczność systemu sankcji;

Z. mając na uwadze, że niektóre państwa członkowskie nie stosują sankcji UE, zezwalając osobom objętym sankcjami na wjazd na terytorium UE; mając na uwadze, że nieprzestrzeganie sankcji poważnie szkodzi wiarygodności UE i osłabia skuteczność unijnych

systemów sankcji;

AA. mając na uwadze, że wdrażanie sankcji odbywa się w dużej mierze na szczeblu krajowym, a każde państwo członkowskie jest odpowiedzialne za egzekwowanie sankcji na swoim terytorium; mając na uwadze, że stwarza to ryzyko powstania słabych ogniw, czyli sytuacji, w której osoby fizyczne lub przedsiębiorstwa mogą próbować obchodzić sankcje przez przenoszenie pieniędzy lub działalności do państw członkowskich, które wolniej lub mniej rygorystycznie wdrażają przepisy; mając na uwadze, że instytucje UE wielokrotnie podkreślały, iż przepisy należy stosować bardziej jednolicie i w sposób bardziej skoordynowany, aby sankcje były faktycznie skuteczne;

AB. mając na uwadze, że Parlament przyjął liczne rezolucje, w których apelował, aby wprowadzić głosowanie większością kwalifikowaną w sprawie przyjmowania sankcji w ramach globalnego systemu sankcji UE za naruszenia praw człowieka;

AC. mając na uwadze, że przedłużenie obowiązywania globalnego systemu sankcji UE za naruszenia praw człowieka do grudnia 2026 r. stanowi okazję do przeglądu systemu;

1. ponownie wyraża poparcie dla globalnego systemu sankcji UE za naruszenia praw człowieka, który jest nieodzownym narzędziem polityki zagranicznej służącym wzmacnianiu ochrony praw człowieka na świecie oraz umacnianiu zestawu instrumentów w dziedzinie praw człowieka, w szczególności biorąc pod uwagę, że system ten przyczynia się do zmiany zachowania osób i podmiotów objętych sankcjami oraz pomaga pociągać do odpowiedzialności bezpośrednich sprawców poważnych naruszeń praw człowieka, ich pomocników, podżegaczy i pośrednich zwolenników, a także osoby, które bezpośrednio lub pośrednio odnoszą korzyści z takich naruszeń, w tym członków najbliższej rodziny; podkreśla, że instrument ten zaprojektowano tak, aby nie wpływał negatywnie na korzystanie z praw człowieka przez ludność;

2. potwierdza swoje niezachwiane zaangażowanie na rzecz zwalczania bezkarności za poważne pogwałcenia i naruszenia praw człowieka na całym świecie dzięki skutecznemu wykorzystaniu istniejących instrumentów i narzędzi sankcji UE, w tym globalnego systemu sankcji UE za naruszenia praw człowieka; potwierdza swoje niezachwiane zaangażowanie na rzecz międzynarodowego systemu wymiaru sprawiedliwości, który stoi w obliczu bezprecedensowych wyzwań, w tym bezpodstawnych sankcji nakładanych na sędziów i pracowników Międzynarodowego Trybunału Karnego, z których niektórzy są obywatelami UE; w związku z tym wzywa UE do

uruchomienia statusu blokującego[21], aby ograniczyć wpływ tych sankcji;

Spójność polityki i skuteczność strategiczna

3. apeluje o przeprowadzenie kompleksowej oceny skutków globalnego systemu sankcji UE za naruszenia praw człowieka oraz jego relacji z unijnymi sankcjami wymierzonymi w poszczególne kraje i innymi horyzontalnymi środkami ograniczającymi UE, aby ocenić spójność, proporcjonalność i skuteczność tego systemu, w tym w zakresie zmiany zachowania osób i podmiotów objętych sankcjami, zidentyfikować luki operacyjne oraz zapewnić spójne i strategiczne stosowanie sankcji na całym świecie, a także domaga się przeglądu globalnego systemu sankcji UE za naruszenia praw człowieka zgodnie z ustaleniami tej oceny skutków;

4. apeluje o ciągłe i systematyczne – co najmniej raz na 12 miesięcy – przeglądy wykazów osób i podmiotów objętych sankcjami w ramach globalnego systemu sankcji UE za naruszenia praw człowieka, aby zagwarantować spójność, proporcjonalność i zgodność tych wykazów z aktualnymi informacjami i orzeczeniami sądowymi;

5. uważa, że należy udostępnić więcej informacji o kryteriach znoszenia sankcji, aby zwiększyć jasność prawa, sprawiedliwość proceduralną, przejrzystość i rozliczalność;

6. ponownie podkreśla, że ważne jest, by globalny system sankcji UE za naruszenia praw człowieka był spójny z unijnymi krajowymi i horyzontalnymi środkami ograniczającymi, środkami sektorowymi i embargami na broń oraz istniejącymi międzynarodowymi ramami regulującymi nakładanie sankcji, a także by je uzupełniał;

7. zachęca Radę, aby zadbała o spójność sankcji w ramach globalnego systemu sankcji UE za naruszenia praw człowieka z sankcjami partnerów o zbieżnych poglądach, w szczególności członków G7, oraz Rady Bezpieczeństwa ONZ, o ile jest to możliwe z politycznego i prawnego punktu widzenia, w celu zwiększenia legitymacji sankcji na świecie i ich skuteczności;

8. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zwiększenia synergii między globalnym systemem sankcji UE za naruszenia praw człowieka a międzynarodowymi mechanizmami rozliczalności – takimi jak ONZ, Międzynarodowy Trybunał Karny i regionalne trybunały praw człowieka – aby poprawić skuteczność działań UE przeciwko poważnym naruszeniom praw człowieka;

---

21 Rozporządzenie Rady (WE) nr 2271/96 z dnia 22 listopada 1996 r. zabezpieczające przed skutkami eksterytorialnego stosowania ustawodawstwa przyjętego przez państwo trzecie oraz działaniami opartymi na nim lub z niego wynikającymi (Dz.U. L 309 z 29.11.1996, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/1996/2271/oj).

9. podkreśla, że ważne jest, aby kraje kandydujące do UE i potencjalne kraje kandydujące dostosowały się do sankcji w ramach globalnego systemu sankcji UE za naruszenia praw człowieka, tak jak powinny szerzej dostosować się do wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa UE;

10. w pełni popiera nakładanie ukierunkowanych unijnych sankcji antykorupcyjnych, co od dawna jest priorytetem Parlamentu – czy to za pomocą globalnego systemu sankcji UE za naruszenia praw człowieka, czy też innego systemu; zaleca rozszerzenie systemu na przypadki korupcji na dużą skalę i nadużywanie procedur udzielania zamówień publicznych, które bezpośrednio podtrzymują reżimy autorytarne, co pozwoli powiązać naruszenia praw człowieka z praktykami kleptokratycznymi; podkreśla w związku z tym, że sankcje antykorupcyjne powinny uwzględniać szerszy kontekst systemowy i być ściśle powiązane z kompleksowymi strategiami wobec odpowiednich podmiotów; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja przedstawiła wniosek dotyczący systemu sankcji antykorupcyjnych; ubolewa, że niektóre państwa członkowskie zablokowały to dossier w Radzie;

11. podkreśla, że globalny system sankcji UE za naruszenia praw człowieka powinien również uwzględniać naruszenia praw człowieka, do których dochodzi przez inwigilację cyfrową, eksport oprogramowania szpiegowskiego i inne technologie wykorzystywane do represji, a także celowe niszczenie środowiska z wyraźnym zamiarem wyrządzenia szkody ludności cywilnej; apeluje o bezpośrednie objęcie sankcjami osób i podmiotów odpowiedzialnych za takie nadużycia;

12. z zadowoleniem przyjmuje niedawne wykorzystanie globalnego systemu sankcji UE za naruszenia praw człowieka przeciwko podmiotom odpowiedzialnym za ponadnarodowe represje wobec dysydentów i obrońców praw człowieka, a także apeluje o objęcie sankcjami większej liczby osób i podmiotów, aby odzwierciedlić ten coraz powszechniejszy globalny trend, i o systematyczną ocenę represji transgranicznych, w tym inwigilacji cyfrowej, nękania osób przebywających na uchodźstwie oraz transgranicznego zastraszania, dezinformacji i nadużyć prawnych; wzywa Radę do przyjęcia roboczej definicji represji transgranicznych, aby zapewnić spójność sankcji, w tym nakładanych na niepaństwowe podmioty zastępcze, takie jak prywatne firmy ochroniarskie i organizacje diaspory; wzywa UE do intensywniejszego nakładania sankcji na osoby i podmioty, co do których istnieją wiarygodne dowody, że są odpowiedzialne za transgraniczne represje wobec obrońców praw człowieka, w tym nękanie krewnych, ataki cyfrowe i zastraszanie za granicą;

13. wzywa państwa członkowskie, aby powstrzymały się od dwustronnych działań politycznych lub dyplomatycznych, które podważają zaangażowanie na rzecz międzynarodowych mechanizmów wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych, w tym

statutu rzymskiego, i zaangażowanie na rzecz obrony praw człowieka lub które stoją w sprzeczności ze wspólnym stanowiskiem UE w sprawie sankcji; zobowiązuje wiceprzewodniczącą Komisji / wysoką przedstawicielkę Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, aby wzywała państwa członkowskie, które nie uwzględniają jej zaleceń, do dostosowania swoich działań i utrzymania jedności UE; zachęca państwa członkowskie do poprawy koordynacji i do korzystania z własnych instrumentów, takich jak jurysdykcja uniwersalna i sankcje krajowe – pod warunkiem że odbywa się to w sposób skoordynowany i wspiera realizację wspólnych celów UE, tak aby przynosiło to istotne zmiany i pomagało w osiągnięciu celów sankcji UE;

14. potępia fakt, że niektóre państwa członkowskie UE nie stosują się do sankcji UE i pozwalają osobom objętym sankcjami na wjazd na terytorium UE, co naraża na szwank wiarygodność i skuteczność sankcji; wzywa wszystkie państwa członkowskie UE do pełnego i bezwarunkowego przestrzegania unijnych sankcji; wzywa Komisję, by jako strażniczka traktatów pilnowała, czy państwa członkowskie UE przestrzegają sankcji, oraz by skrupulatnie i bez wyjątków zajmowała się wszelkimi przypadkami ich nieprzestrzegania;

15. podkreśla, że unijne sankcje mogą być w pełni skuteczne jedynie wówczas, gdy są spójnie, szybko i jednolicie interpretowane, egzekwowane i wdrażane we wszystkich państwach członkowskich; zwraca uwagę, że w różnych państwach członkowskich istnieją różne ramy prawne, struktury administracyjne i zasoby operacyjne na potrzeby wdrażania sankcji; wobec tego wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby podjęły niezbędne kroki, które zapewnią bardziej jednolite i skoordynowane stosowanie sankcji, w tym przez zwiększenie zdolności do zamrażania aktywów, poprawę wymiany informacji oraz opracowanie wspólnych mechanizmów monitorowania i egzekwowania na szczeblu UE;

16. wzywa ESDZ do określenia legalnych dróg mobilizacji odsetek z zamrożonych aktywów osób objętych sankcjami w ramach globalnego systemu sankcji UE za naruszenia praw człowieka, tak aby można było je wykorzystywać z korzyścią dla ofiar poważnych naruszeń praw człowieka, za które odpowiedzialne są osoby objęte sankcjami; zachęca ponadto UE do zbadania, czy można by ustanowić specjalną procedurę dotyczącą nieuczciwie uzyskanych korzyści;

17. wyraża duże zadowolenie z tego, że Rada przyjęła pakiety sankcji tematycznych w ramach globalnego systemu sankcji UE za naruszenia praw człowieka; wzywa Radę do systematycznego i proaktywnego przyjmowania podobnych ukierunkowanych środków, tak aby można było zwalczać inne konkretne i poważne naruszenia praw człowieka, w tym tortury, wymuszone zaginięcia, arbitralne zatrzymania i represje wobec społeczeństwa obywatelskiego i obrońców praw człowieka;

18. ponawia swój apel do Rady o stopniowe przejście na głosowanie większością kwalifikowaną przy podejmowaniu decyzji w obszarach wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, które nie mają wpływu na kwestie wojskowe lub obronne, takich jak sankcje;

Intensyfikacja walki z bezkarnością

19. apeluje, aby unijny system sankcji był spójny z międzynarodowym prawem karnym, międzynarodowym prawem humanitarnym i strategiami politycznymi UE związanymi z praworządnością i podstawowymi wolnościami oraz je uzupełniał, tak aby zintensyfikować walkę z bezkarnością na całym świecie;

20. wzywa UE do strategicznego dostosowania globalnego systemu sankcji UE za naruszenia praw człowieka do krajowych i międzynarodowych działań wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych, w tym przez objęcie sankcjami osób oskarżonych przez międzynarodowe sądy, np. Międzynarodowy Trybunał Karny, sprawców najpoważniejszych zbrodni wagi międzynarodowej oraz innych podmiotów utrudniających takie procesy pociągania do odpowiedzialności;

21. podkreśla, że sankcje powinny również gwarantować, że osoby odpowiedzialne za poważne naruszenia praw człowieka i korupcję nie pozostaną anonimowe, a tym samym ujawniać tożsamość osób odpowiedzialnych za naruszenia;

22. wzywa Radę do zadbania o to, by wszystkie regiony świata były traktowane z taką samą starannością i determinacją, oraz do skorygowania obecnej nierównowagi geograficznej i tematycznej, jeśli chodzi o osoby i podmioty objęte sankcjami w ramach globalnego systemu sankcji UE za naruszenia praw człowieka, przez rozszerzenie listy sankcyjnej poza regiony obecnej koncentracji geograficznej, na wszystkie osoby i podmioty odpowiedzialne za poważne naruszenia praw człowieka, niezależnie od kraju ich pochodzenia;

23. zachęca Radę, aby zwracała szczególną uwagę na takie naruszenia jak przemoc seksualna i przemoc ze względu na płeć, polityka dyskryminacji oraz prześladowanie liderek, dziennikarek i aktywistek, tak aby kategorie te były należycie uwzględniane w przyszłych wpisach na listę sankcyjną;

24. zauważa, że jak dotąd znaczna część osób objętych sankcjami w ramach globalnego systemu sankcji UE za naruszenia praw człowieka była zaangażowana w represyjny aparat państwa, ale nie podejmowała decyzji, a osoby zajmujące stanowiska kierownicze o charakterze politycznym lub wojskowym stanowiły mniejszość w grupie objętych sankcjami; wzywa Radę, aby nakładała sankcje nie tylko na osoby zajmujące stanowiska niskiego szczebla, ale też na przywódców politycznych i wojskowych, tak aby karze podlegały osoby odpowiedzialne za podejmowanie decyzji, które doprowadziły

do poważnych naruszeń praw człowieka;

25. apeluje o częstsze i skuteczniejsze informowanie o zastosowanych sankcjach, tak aby przypominać o ogólnym stanowisku UE w sprawie praw człowieka i walki z bezkarnością, jako że krajowa propaganda przedstawia czasem osoby objęte sankcjami jako bohaterów, a represyjne reżimy wręcz je nagradzają; zauważa, że element odstraszający globalnego systemu sankcji UE za naruszenia praw człowieka jest najskuteczniejszy w przypadku osób i podmiotów, które są właścicielami mienia w UE lub mają środki, by podróżować do UE;

26. potępia wszelkie sankcje odwetowe nakładane na UE lub jej instytucje, państwa członkowskie, organy lub obywateli wyłącznie z tego powodu, że propagowali i szanowali prawa człowieka, demokrację i praworządność za pośrednictwem globalnego systemu sankcji UE za naruszenia praw człowieka;

Przejrzystość, rozliczalność i rola społeczeństwa obywatelskiego

27. zaleca poprawę przejrzystości procesu nakładania sankcji oraz wydanie jasnych wytycznych na ten temat, przy jednoczesnym poszanowaniu praw osób objętych sankcjami do skutecznej kontroli sądowej;

28. zaleca, aby ciągła, możliwa do wykazania, rzeczywista i trwała zmiana zachowania osób i podmiotów objętych sankcjami, np. trwająca współpraca z międzynarodowymi mechanizmami wymiaru sprawiedliwości, została formalnie uznana za kryterium zniesienia sankcji, co będzie zachęcać do przyjmowania odpowiedzialności i przestrzegania przepisów;

29. proponuje, by ustanowiono ustrukturyzowany i przejrzysty mechanizm konsultacji, przewidujący środki ochrony sygnalistów, który umożliwi społeczeństwu obywatelskiemu przekazywanie informacji i udział w procesie nakładania sankcji, w tym by utworzono specjalny punkt kontaktowy ESDZ; zaleca ustanowienie okna budżetowego w celu wzmocnienia zdolności ESDZ do systematycznej oceny, badania i przetwarzania informacji i propozycji społeczeństwa obywatelskiego oraz reagowania na nie;

30. wzywa Radę i wiceprzewodniczącą Komisji / wysoką przedstawicielkę Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa do zaproponowania, jaką uzupełniającą rolę powinien pełnić Parlament Europejski w rejestrowaniu przypadków poważnych naruszeń praw człowieka i proponowaniu ich do rozpatrzenia w ramach systemu sankcji, oraz do terminowego składaniu Parlamentowi sprawozdań w sprawie decyzji o sankcjach w ramach globalnego systemu sankcji UE za naruszenia praw człowieka, w tym w sprawie obchodzenia sankcji; wzywa Radę, aby dogłębnie rozważała zalecenia dotyczące wpisów na listę sankcyjną, zawarte w rezolucjach Parlamentu;

Zapobieganie obchodzeniu przepisów i wzmocnienie narzędzi egzekwowania prawa

31. apeluje o taką zmianę unijnej ustawy Magnickiego, aby zapobiec obchodzeniu sankcji, w tym przez wydanie jednoznacznych i aktualnych wytycznych dotyczących zakazu zapewniania zasobów gospodarczych oraz wsparcia technicznego i materialnego osobom i podmiotom objętym sankcjami, które to wytyczne doprecyzują, że zakaz udzielania wsparcia technicznego i materialnego obejmuje pomoc pozafinansową, taką jak infrastruktura teleinformatyczna, oprogramowanie, ułatwienia prawne i narzędzia cybernetyczne wykorzystywane do represji; podkreśla, że należy wzmocnić unijny system sankcji przez rozszerzenie i zróżnicowanie stosowania sankcji wtórnych, dzięki czemu objęci nimi zostaną urzędnicy rządowi, podmioty, przedsiębiorstwa i osoby, którzy ułatwiają naruszenia i obchodzenie sankcji, umożliwiając reżimom autorytarnym dalsze poważne naruszenia praw człowieka;

32. wzywa Komisję do zacieśnienia współpracy z Europejskim Urzędem Nadzoru Bankowego, Europejskim Urzędem Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych, Urzędem ds. Przeciwdziałania Praniu Pieniędzy i krajowymi jednostkami analityki finansowej, aby systematycznie sprawdzać, czy do unikania sankcji wykorzystuje się nieprzejrzyste produkty finansowe, kryptoaktywa i podmioty typu offshore;

33. zachęca, aby w stosownych przypadkach podmioty obejmować jednocześnie sankcjami w ramach globalnego systemu sankcji UE za naruszenia praw człowieka, jak i sankcjami w ramach geograficznych systemów sankcji;

34. wzywa Radę do przeglądu klauzul dotyczących odstępstw w celu zagwarantowania, że umowy zawarte przed umieszczeniem danej osoby w wykazie nie będą przynosić korzyści członkom ich rodzin lub wspólnikom ani żadnym podmiotom kontrolowanym przez osobę objętą sankcjami;

°

° °

35. zobowiązuje swoją przewodniczącą do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji i wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawicielce Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa.